

Оксана Рубаняк (позивний «Ксена») – військовослужбовиця, командир взводу Збройних сил України, українська поетеса, письменниця та громадський активіст.

Авторка поетичних збірок: «Орнаменти долі», «Назустріч смерті», «Дорога життя»

24 лютого 2022 року Оксана вступила до лав Добровольчого формування Івано-Франківської територіальної громади №3, а потім – ЗСУ. Півтора роки була єдиною жінкою серед військовослужбовців кулеметного взводу 72-ї окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозжців. Виконувала бойові завдання на Вугледарській ТЕС, Зайцево, також на Бахмутському, Мар'їнському та Вугледарському напрямках. Наразі є командиром взводу ЗСУ та виконує бойові завдання на Харківському напрямку.

На початку 2024 року Оксана стала командиром взводу Збройних сил України. У березні 2024 року потрапила до рейтингу «УП 100. Сила жінок» за версією «Української правди». Також у 2024 році фотографія Оксани з'явилася на обкладинці журналу «Vogue Ukraine». Нагороджена почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних Сил України «Золотий хрест». Оксана півтора року захищає життя і незалежність України, перебуваючи на передовій. Після поранення, лікування та реабілітації повернулася на службу у свій підрозділ. Протягом усього свого військового шляху вона писала вірші, щоб ви відчули, яка вона та «дорога життя» в місцях, де життя давно не існує, а єдине, що залишилося, – постійна боротьба.

«НАЗУСТРІЧ СМЕРТІ»

«Назустріч смерті» – це перша збірка поезій, куди ввійшли вірші, написані на фронті у Донецькій області.

Вірші Оксана писала на передовій: «У бліндажах та окопах, під час артилерійських обстрілів та стрілкових боїв, наступів та штурмів у голові були різні думки. Коли ж я потрапляла в спокійніше місце, записувала все на аркуші, щоб потім поділитися зі світом. Я мусила поділитися побаченим із вами.

Щодня на фронті гинуть найкращі сини й доньки України. Вони вирушають у бій з однією метою – здолати ворога, відвоювати перемогу, навіть ціною власного життя. Військові дивляться за-загибелі прямо у вічі, вони йдуть назустріч ворогові, назустріч небезпеці, назустріч смерті.

Важливо знати, чому ти живеш, та важливіше – розуміти, за що ти готовий померти».

Дану збірку поетка присвячує зниклому безвісти побратиму **Валентину Солтановському** («Старому») та всім борцям за незалежність України.

Страх смерті страшніше самої смерті,
Тулиться кинджалом до грудей
І до бід чужих робить тебе черствішим,
Не бачиш світу білого й людей.

Він, наче дощ, по тілу пробігає,
Лоскоче лагідно від п'яток і до вух.
Якщо хтось мріяв ступити крок до раю,
Забудьте цей душі свистячий звук.

І видалить всі спомини із голови,
Очистить пам'ять для нової миті.
До неї треба вміти нам підійти,
Щоб заново все людство відновити.

Бо після смерті отримаєм життя,
Те, на яке сьогодні заслужили
Власним трудом, без слова каяття,
Бо всі слова свій сенс уже віджили.

Доки тобі не страшно – іди у бій,
Доки серце холодне – стріляй.
З першою кулею вилетить гнів,
А тоді вже не побачиш злості кінця.

Тримай міцно в руках автомат,
Не дивися, що хтось тікає.
Твоє завдання – стріляти, солдат,
І його ти напам'ять знаєш.

Не дивися на біль та жах,
Затули міцно від остраху очі.
Твого побратима не врятували,
Він помер минулої ночі.

Ти не сам, прошу, не забувай:
За твоєю спиною – мільйони.
То ж стріляй, солдате, стріляй,
Доки кров не тече по скроні.

Могили

Могили над могилами видніються,
Урізнобіч розкидані в землі тіла,
До купи з'єднані причиною, що вітром сіється.
Над степом попелом страждань імла.

Скаламучене кровавим стогоном мовчить,
І тиша ця – найгірша мука і випробування.
Те згарище від танків більш не воскресить,
Поховані з тілами воїнів останні сподівання.

Ціна їх смерті – нащадків славних воля,
Що без кайданів линуть у вись
І мужніх предків у мемуарах славословлять,
Завдяки кому рід козацький відродивсь.

Війна — не мистецтво, не сучасний арт,
Не ліричні вірші, сумні пісні чи яскраві картини.
Війна – це вбивства, руйнування і жах
Для свідомості кожної здорової людини.

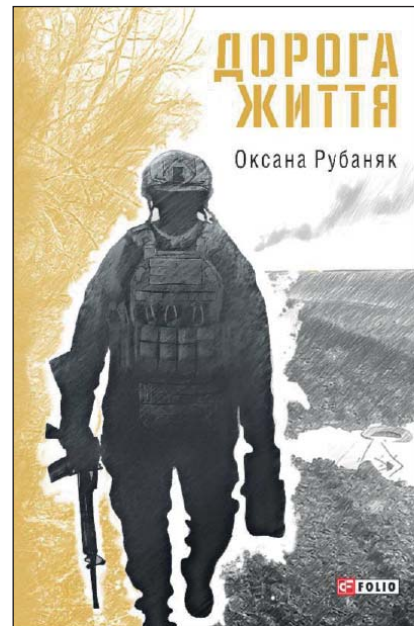
Її неможливо романтизувати і прикрашати,
Додавати красивих епітетів та метафор.
Вона не уміє лікувати хворих, німічних воскресити,
Проте вносить у буденність інших тисячі коректур.

Міняє долі та майбутнє наступних поколінь,
Ламаючи перспективи і стабільний розвиток.
Війна – не сценарій театральних вистав і видуманих дій.
Це шанс вирости квітці із затопленого вогнем паростка.

«ДОРОГА ЖИТТЯ»

«Дорога життя» – це друга збірка поезій, написаних на фронті в Донецькій області під час захисту суверенітету та територіальної цілісності України.

Якщо перша – «Назустріч смерті» – змушує здригнутися від самої назви, то «Дорога життя» несе надихаючу енергію, що зароджує в серці віру в перемогу світла над темрявою, правди над брехнею, життя над смертю. Дана збірка є книгою-присвятою загиблим українським героям: найкращому другу, заступнику командира кулеметного взводу, старшому сержанту *Олегу Койляку Берету*, бійцю кулеметного взводу, старшому солдатату *Віктору Бірюкову Ріо* та всім борцям за незалежність України.

Зима. Автомат. І окопи.
Замерзла земля до колін.
Убиті лежали герої —
Семен, Геродот і Каїн.

Краплями кров біля тіла
Кипіла і стигла, як лід.
Ця зима не була, як зазвичай, біла —
Червона від крові і збитих ніг.

Ця зима – найлютіша й сувора:
Замість снігу кулі летять.
Не літають птахи довкола,
Не злічити годин і дат.

Тут забули рік і місяць,
Власне ім'я і родину.
Де панує хижа вічність,
Там немає мені спочину.

Помовчімо про війну.
Беззвучно, безшумно і тихо.
Щоб подих пробуджував сплячих святих,
Заколисував гаряче лихо.

Щоб погляд випалював світлі рядки,
Які не будуть прочитані.
Я прошу – мовчіть, бо за всякі думки
Приходить відплата приречена.

І коли здаватиметься, що все летить шкереберть,
Що ти сам протистоїш усьому світу,
Згадай, скільки сил витрачено вже,
Скільки ще дороги пройти потрібно.

І коли руки опустиш від немочі, згадай
Свої злети й падіння, падіння і злети.
Не існує прямої незмінної стабільності,
Ми створені з плоті і крові, крові і плоті,

Ми створені жити, боротися, гребти,
Навіть коли весла поламані і криві,
Коли вітру попутного немає. Пам'ятай: є ти,
І тільки від твоїх дій залежить буття твоє,

Від твоїх думок, поглядів, розмов,
Від кожного слова і кожної літери.
Пам'ятай, що невдача – лишень урок,
А життя – це школа перед справжнім викликом.

Примірай на себе спокій,
Вдягни плащ миру і затишку.
Я млію від твого дотику,
А тобі так личить мій захист.

Не турбуйся про ракети і гради,
Не лякайся гучних вибухів.
Ти – світу найкраща принада,
Я тебе неодмінно визволю.

Подарую тихі зоряні ночі,
Мирні дні, звабливі світанки.
Навзамін я заплющу очі,
Назавжди залишусь у пам'яті.

Ти продовжиш жити для мене,
Квітнути, рости, розвиватися.
Я тобі життя дарую, країно,
Обіцяй ніколи не здатися! ■

Оксана
Рубаняк

Кадр із відео затоплення крейсера «Москва», флагмана Чорноморського флоту РФ, який брав участь у військових конфліктах у Грузії (2008) та Сирії (2015), а також у блокаді українського флоту в Криму (2014) та повномасштабному вторгненні в Україну (2022). Був уражений двома українськими крилатими протикорабельними ракетами Р-360 «Нептун» 13 квітня 2022 р. <https://www.youtube.com/watch?v=gTuz8puk8mM>

Місто Вовчанськ, яке російські загарбницькі війська нещадно знищують під час свого наступу на Харківському напрямку. Відео опублікувала Об'єднана штурмова бригада Національної поліції України "Лють" на своїй офіційній сторінці у фейсбуці. Дрон зняв знищені та зруйновані російськими обстрілами житлові та інші будинки. 2 серпня 2024 р.